

Verkondiging zondag 10 juli 2022 De Schutse, Uithoorn

Vorbereid met tieners

ds. Sibilla Verhagen

Lezingen: Psalm 131

Geliefden van onze heer Jezus Christus,

Vorige week zondag was ik op bezoek bij mijn vader van 86 jaar. En op een gegeven moment zei hij: ik heb er helemaal eieren van gemaakt. Ik zei: wat zeg je nou?! 'Ik heb er eieren van gemaakt, het verprutst.', zei hij. Het is een uitdrukking, ik heb het nagezocht. *Je maakt het helemaal van eieren*, dat betekent: je bederft het helemaal. Mijn vader keek terug en had het over zijn leven. Hij heeft zijn leven verprutst. Hij woont niet meer bij zijn vrouw waarvan hij hield en houdt. En ik was het met hem eens. Het is waar, mijn vader heeft in zijn leven heel veel verprutst.

Een dag later zat ik om tafel met een handvol tieners. En ik vroeg hen hoe zij hun toekomst zien. En veel antwoorden gingen over opleiding en wat jullie later willen worden. Dat vind ik wel begrijpelijk: want je moet veel naar school. Er is leerplicht, je móet van de overheid naar school. Op die school word je geacht te leren. En dat leren is voor later. Om er later iets mee te doen en op die manier iets te worden. Om later voor jezelf te kunnen zorgen.

School neemt nogal een groot deel van je tijd in beslag. Ook ouders vinden het belangrijk. Ze zitten je achter de vorden als je volgens hen te weinig doet. En als het niet goed met je gaat, moet je geholpen worden. Krijg je ook nog eens extra begeleiding. Naar school moet je bijna elke dag, behalve dan in de vakanties. En dat ook nog jaren lang! Daardoor lijkt het alsof school heel belangrijk is. En in Nederland is dat ook zo. Een opleiding zorgt ervoor dat je iets wordt, een beroep kan uitoefenen, dominee of zo ; -) . Nee, dat zeiden jullie niet, niemand wilde dominee worden, en dat hoeft ook niet. Maar zo werkt het he? Als je je best doet, jarenlang naar school gaat, dan wordt je iets. En dan kan je later voor jezelf zorgen.

Wij mensen kunnen veel leren en veel bereiken. Daar hebben we scholen voor. Maar dat niet allen. Als je iets nog niet kan, of niet weet hoe iets moet, is er tegenwoordig altijd wel een filmpje over. Ik heb ooit een jaar aan pottenbakken gedaan, met natte klei op zo'n draaischijf. En daar zijn fantastische filmpjes van. Die zijn trouwens ook heel meditatief, je wordt er rustig van. Laagje voor laagje wordt de klei door de handen omhoog getrokken. Je moet niet te hard drukken, maar ook niet te zacht want dan gebeurt er niets. Je stemt de druk van je vingers precies af op de hardheid van de klei. En de pot groeit bij elke beweging van de handen, terwijl het op de schijf voortdurend ronddraait. Je ziet het groeien, het is fascinerend.

Er zijn overall filmpjes van. En dat is reuze handig als iets wilt weten. Er zijn kookfilmpjes. Filmpjes hoe je moet make-uppen. Talloze slijmvideo's voor als slijm wilt maken. Noem het maar op. Zo zijn er ook talloze boeken en zo zijn er ook talloze cursussen die je kunt volgen. En door al die filmpjes, boeken en cursussen leer je iets kunnen. Dit alles om je leven mee te vullen. En ook vaak om het leven beter mee te maken. Er zit vaak deze belofte bij: als je dit maar kunt, of dat doet, dan, ja, dan wordt je leven beter. Wij kunnen zelf ons leven beter maken. En we komen daarin een eind. Maar toch, bij elk van ons, zelfs al ben je heel erg slim, zelfs al ben je ontzettend handig - bij elk van ons zit een grens: niemand kan alles. En niemand kan altijd alles. Je wordt ook gewoon moe als mens.

Het goede nieuws hierbij is: dat geeft niet. Je hoeft ook helemaal niet kunnen wat te groots is voor je. Je hoeft je niet druk te maken over dat wat buiten je macht ligt. Maar dat kan best lastig zijn. Want misschien wil je wel heel graag iets worden, wat toch te moeilijk voor je is. Of misschien heb je wel

ruzie met je vrienden, je zou er wel wat aan willen doen, maar je weet niet wat. Dan is het natuurlijk goed om advies te vragen, en dan weet je wellicht wel wat je moet doen. Maar het kan zo ingewikkeld zijn, dat je het toch niet kunt veranderen hoe graag je ook wilt.

Ook als kerk willen we graag dingen doen. God spreekt ons aan om het goede te doen, om te werken in zijn koninkrijk, het is een heilige opdracht. Je geweten spreekt altijd wel ergens. En toch, het goede nieuws is: ook daar zit een grens aan. Een grens die wij niet over kunnen, maar ook niet hoeven. Ook ons geweten mag te Zijner tijd, op Gods tijd, zwijgen. Want Gods koninkrijk wordt ons ook gegeven. Er zit een grens aan wat wij mensen kunnen. En daar kunnen we ook iets over leren. Iets dat ons leven beter maakt.

Net als bij veel instructiefilmpjes zit ook in Psalm 131 de belofte dat het leven beter wordt. Je zou trouwens van Psalm 131 zo'n instructiefilmje kunnen maken. Als je net zo doet als de Psalm dichter dan wordt het leven lichter. En het klinkt tegenstrijdig, maar is het niet: net doen als de dichter, doe je door niets te doen. Doe je door ergens mee te op te houden.

Ken je dat, een kleine baby die net gedronken heeft? De meeste baby's drinken tot ze niet meer kunnen. Als ze uitgedronken zijn, wordt de speen of de tepel, uitgespuugd. En die baby zit dan uitgezakt, met van die geloken wazige ogen, op de schoot van zijn moeder of wie dan ook gevoed heeft. Zo'n baby kan geen pap meer zeggen. En over het hele babylijfje is dan totale ontspanning. Wij mogen zijn als zo'n baby; helemaal chill op je zitzak. En dat kunnen we. Niet omdat we blij zijn dat we iets niet kunnen, wat we wel zouden willen. Niet omdat we blij zijn omdat dingen ons te machtig zijn. Maar we kunnen dat omdat naast ons ook God bestaat.

God die er is, ook wanneer wij mensen moeten opgeven. God die wel kan, wat wij mensen niet kunnen, zelfs als we niet weten hoe God dat zou moeten doen. God aan wie je hulp kunt vragen. God die zorgt, ook voor jou, zelfs in je moeite. God, die is als een pottenbakker van mensen. Met zorg maakt God lange en korte, dunne- en dikwandige potten van ons, op die alsmaar draaiende aarde. God doet dat, en niet wij. Wij mensen, grote en kleine mensen, mogen zijn als zo'n baby die net gedronken heeft; helemaal chill op je zitzak. En je mag telkens zo gaan zitten, vandaag al. Daar waar het niet meer gaat. Daar waar het te groots voor je is. En dat mag je altijd in je leven blijven doen. Of zoals de Psalm het zegt: 'Israël, hoop op de HEER, van nu tot in eeuwigheid.'. Dat is zelfs tot ver na je 86^e.

Ik was vorige week dus bij mijn vader op bezoek. We hadden het ook over doodgaan. Als je veertiger, zoals ik, denk je er doorgaans weinig aan dat je ook dood kunt gaan. Maar als 86 bent, dan weet je dat het leven niet heel lang meer kan duren. Ik vroeg mijn vader of hij bang was om dood te gaan. 'Nee', zei hij, 'ik buig mijn hoofd'. En hij bedoelde dat hij voor God zijn hoofd boog, nu al en ook als hij zou sterven.

Een net gevoede baby hangt verzaligd op iemands schoot. En ook als je groot bent kan je je hoofd in iemands schoot leggen. Dat doen we als we moe zijn, of verdrietig, of gewoon als totale ontspanning, als chillen op een zitzak. Je hoofd buigen als je doodgaat. Dat is denk ik het beste wat je dan kunt doen. Mijn vader mag zijn leven dan verpruts hebben. Maar in dat leven heeft hij de les van Psalm 131 geleerd. Want doodgaan is zo'n grens die ons mensen ver te boven gaat. Het is nog geen mens gelukt om niet te sterven. Sterven doen we allemaal een keer. Bij de dood, kunnen wij niets meer. De dood is ons te groots. Maar in dat sterven, ook daar, zeker ook daar, mag gehoopt worden. Want op die grens van de dood, zelfs daar is God.

Amen